

κι' ἂν ῥωτᾷς γιὰ μουσική,
 ἀπ' τὴν πλέον κλασική.
 Μόνον ἔν, νὰ σὲ χαροῦμε :
 βρές μας τρόπο νὰ σταθοῦμε».

«Φίλοι μου,» — λέει τὸ πουλί —
 «γιὰ νὰ κάμετε κοναρετίο
 γνώσεις θέλετε κι' αὐτί,
 εἰ δὲ μή, ἀκούσατέ το,
 μὲ τὰς γνώσεις τὰς δικὰς σας
 καὶ τὰ τρουφερὰ ταυτιά σας
 ὅποια θέσι κι' ἂν σταθῇτε
 μουσικοὶ δὲν θὰ γενῇτε».

[Παρίσιοι, 1910]

Σ. Π.

ΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ

ΕΜΠΗΚΑΜΕ ὅς ἓνα μικρὸ ῥκλησάκι πρὸς τὸ βράδυ
 ποῦ τῆς εἰκόνες σκέπαζε τὸ θαμπερὸ σκοτάδι.
 Μπρὸς στὴν Παρθένα ἐσκόρπιζε μισόσβυτη καντήλα
 σὰν μουσικῆς ἀναλαμπῆς ἀχνὴν ἀνατριχίλα.

Οὔτε λιβάνι, οὔτε κερί. Μόνο τὰ δύο τῆς μάτια,
 ποῦ σὰν τῆς νύχτας μοιάζουμε τ' ἀστέρινα παλάτια,
 στὰ σκοτεινὰ εἰκονίσματα κ' ἐμπρὸς στὴν Παναγία
 κἄπου καὶ κἄπου σκόρπιζαν μιὰ φωτεινὴ μαγεία.

Ξάφνου τὰ σκότη ἐπύκνωσαν. Ἐξω ἀψηλὰ τ' ἀστέρια
 ἀρῆὰ καὶ ποῦ ξεφύτρωναν σὰν θεϊκὰ ἁγιοκέρια,
 καὶ σὰν ματάκια ἀγγελικὰ μέσ' ἀπ' τὰ οὐράνια θάμψη
 τὸ καντυλάκι ἐκύτταζαν κρυφὰ ποῦ τρεμολάμπει.

Οὔτε λιβάνι, οὔτε κερί. Κι' ἀφῆκε τὸ ῥωκκλήσι
 μὲ λύπη ποῦ δὲν μπόρεσε μὲ φῶς νὰ προσκυνήσῃ.
 Κι' ὅμως σκορποῦσε γύρω τῆς σὰν διάβαινε τὴ θύρα
 τῆς ὁμορφιάς ἀναλαμπές, τῆς καλωσύνης μῦρα.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ